

Pébániai Hírlevél

A kert, a pompa – a Teremtő dicsérete...

A Naphimnusz évében...

„Gyere, nézzük meg együtt a napfelkeltét!” Hogy ez maga az ima! Ez történik, ha a Teremtőhöz fordulunk! A csend és a végtelen pompa. Felmagasztosulás és megsemmisülés. A teremtményi lét üressége és a megszentelés csodája. A hajnal szürkességéből az alázattal lassan emelkedő nap ragyogó fényessége, amely visszaadja a tárgyak színét.

És a Cantico delle creature. A éjszaka apró neszei, osonó léptek zaja, az avar finom, puha süppedése után egyszerre csak a titokra megnyíló csend, nyugodt és a biztos várakozásra felkészült mindent átítató csend – elnyújtva, megállítva minden mozgást, hangot és az időt – tompán és alél-tan szétterpeszkedik. És ebbe a semmibe, a lét és a nem lét határán billegő homályba és pissenést nem adó világába elárad a nyugalom, az időtlenség és a béke. Végtelennek tűnik. Álom és ébrenlét határa.

És aztán honnan, honnan nem a láthatatlan karmester int: és megszólalnak szépen sorban a madarak, előbb egy virtuóz, aztán erre a nyílt kihívásra mások és mások: összeáll a hatalmas szimfónia, és rázendítenek mind az állatok, megszólalnak a kolompok a legelőkön, a folyók és patakok csobogása, a szellők meg-megújuló fuallata, a teremtet világ mámorító harmóniája. A színek ezernyi árnyalata és a harmatos reggel duzzadó virágaiból illatok zsongító, kábító hullámai töltik meg a világot

Ferenc minden testi-lelki fájdalmát elveszi ez a bátor himnusz – a teremtmények éneke, és velük áttüzesedve zengi: Áldott légy Urunk!

800 éves a dal, a Naphimnusz, a teremtmények dicsérete – de maga a csoda a Teremtés hajnalától szól, és majd belesimul az új ég és az új föld dicsőséges napjába. Ezt várjuk, erre készülünk, ezt ünnepeljük!

Ez a ferences lelkeségre épülő Hírlevél elbír egy kis lírát (verset is). Talán a legferencesebb gondolkodás a birtoklás és az szegénység feloldhatatlan ellentétéről (az elengedésről) szól.

(képek: fr. Rafael)

a diszjunktív és

birtokolni és létezni
megörökíteni és az időben elveszíteni
keretek közé szorítani és a térről lemondani
hazavinni és leszakítatlanul szemlélni
magaménak tudni és csak nézni
megosztani és a hiányt választani
megragadni és elengedni
rabságra ítélni és szabadon hagyni

Szemlélni és szemlélődni...

A kérdésre: „Hogyan imádkozzunk?” – Szent Pál adja a legegyszerűbb választ: „még azt sem tudjuk, hogyan kell

helyesen imádkozunk, a Lélek azonban maga imádkozik bennünk.” (Vö. Róm 8,26) A kinyilatkoztatás által a keresztény ember megszabadult az imádsággal kapcsolatos nehézségeitől, mert az, amit saját imának nevez, valójában nem más, mint belépés Jézus imaélményébe, a Szentlélekbe, aki összeköti őt is, bennünket is az Atyával. Jézusnak ez az örökké jelen való megtapasztalása rejtőzik minden emberi tudatosság mélyén. Felesleges titkos tudást, rejtett utakat vagy tanításokat keresnünk, mert a végső titok kinyilatkoztatott: „ez a titok, Krisztus, benned él.” Így az imában nem arra törekszünk, hogy történjék valami. Az a valami már megtörtént. Egyszerűen csak felfedezzük, amink már van, azáltal, hogy közelebb kerülünk Jézus ismeretéhez, saját teremtettségünk csodájához. Az önösség börtöne, amely utunkat állná, leomlik azok előtt, akik megértik, hogy Krisztus lelke lakik bennünk. Amikor megértjük, hogy az imádság középpontja nem bennünk, hanem Krisztusban van, akkor tehetjük fel a „hogyan?” kérdést, és kaphatunk rá használható választ. Utunk első szakasza, amíg idáig eljutunk, talán nehéz és magányos lesz. Itt azonban magunkra ébredünk, mert körülvesz bennünket azok közössége, akik már megtették az utat, és tovább is mentek rajta. Saját tapasztalatunk a hagyományhoz vezet el minket, amit azáltal, hogy elfogadunk, élővé is teszünk, és továbbadunk az utánunk jövőknek. Fel kell azonban ismernünk, és el is kell fogadnunk saját tapasztalatunk valódi megélésének lehetőségét. A keresztény meditáció hagyománya egyszerű, és főként gyakorlati választ ad erre a kérdésre, ugyanakkor összfontosul benne az ismert és ismeretlen szentek mély és gazdag tapasztalata. Olyan hagyomány ez, amely a Jézust körülvevő hitletéteményben, Jézus, az apostoli egyház és az egyházatyák tanításában gyökerezik. Az emberek néha aggódnak, hogy vajon mindenki számára elérhető-e a szemlélődésnek ez a hagyománya. Kétségeik mögött sokszor az a félelem rejtőzik, hogy a meditáció túl nagy elvárásokat támaszthat a „hétköznapi keresztényekkel”, a „nem-szemlélődőkkel” szemben. De pontosan ezt az elvárást, ezt a lehetőséget hirdeti az evangélium minden korban és kultúrában élő ember számára. Jézus mindnyájunk előtt fölfedte követésének feltételeit. (*John Main: A szótól a csendig*)

FVR-lelkigyakorlat

A Ferences Világi Rend dunántúli régiójának tagjai 2025. július 4-5-6.-án tartották évi lelkigyakorlatukat Sümegen Hidász Ferenc Atya vezetésével.

A lelkigyakorlat témája a Miatyánk elemzése, értelmezése, és forrásai volt, Szt. Ágoston, Szt. Ciprián, Szt. Ferenc tanítását alapul véve.

A Miatyánk az egyetlen keresztény imádság, amit ma mindennap háromszor imádkozunk: reggel és este a zsolozsmában, és a szentmisén.

Jézus adta nekünk a bátorságot, hogy Atyának nevezzük. A Miatyánk Isten országába vezet. Jézus azért jött közénk, hogy az Atyát megismertesse velünk. Amit Isten kinyilatkoztatott, azt Jézus tette láthatóvá.

A keresztény lét maga is imádság. Az egész Szentírás – Ószövetség, Újszövetség – is kinyilatkoztatás.

Az Úr nevének segítségül hívásához hitre van szükség. De akinek nem hirdetik az evangéliumot, az nem teheti ezt, így nem is üdvözülhet.

Az ima nem dialógus. A dialógus Isten felől jön. Az ima belépés abba a valóságba, ahol Isten van.

A keresztény ima sajátos helye a templom. Fontos, hogy megszentelt térben legyünk. A gyógyuláshoz is megszentelt helyre van szükségünk.

Az imának van ideje is: az örök MA.

A keresztény ima "vertikális", Istenhez irányul.

A Miatyánk forrásai az Ószövetségben: Ezekiel36, Dániel 7, Bárúk4, 5.

A Miatyánk a hegyi beszédnek pont a közepén van. 7 kérdést fogalmaz meg.

Az első 3 kérés Istenre vonatkozik. Még a nyelvtani szerkezet, a sorrend is fontos. Az ige van elől, utána az állítmány.

A 4. a mindennapi kenyér: az elégségest, az örök életre valót, a természetfölöttit jelenti. Itt elől van a tárgy, utána az állítmány.

Az utolsó 3 kérés negatív tartalmú: adósság, próbatétel, gonoszság.

A napokat zsolozsmával kezdtük, majd szentmisén vettünk részt, délben imaóra, este zsolozsma és a foglalkozások közötti időt szilenciumban töltve, a napot kompletóriummal zártuk.

Tudással, lelki élményekkel gazdagodtunk a gyönyörű Sarlós Boldogasszony Ferences Kegyetemplomban és kolostorban.

Köszönet a testvérek ottilétéért és Ferenc Atya áldozatos munkájáért. (*Takácsné Kiss Irma*)

Hirdetések

Egész napos **szentségimádás** lesz templomunkban július 14-én, hétfőn a reggel 9-es szentmise utántól este 6 óráig. Az irodában lehet feliratkozni az Oltáriszentség őrzésére. Várjuk az augusztus 15.-i Boldogasszonyba zárandóklók jelentkezését a plébániai irodában.